

med regeringsmagten, ikke ville støtte ret meget, for det ønsker Dansk Arbejdsgiverforening jo ikke, og det ønsker de liberale erhverv heller ikke, for de er jo godt klar over, at så kunne man argumentere sådan, som jeg har gjort: at kan man have eksklusivaftaler ét sted, kan man vel også have det andre steder.

Vi kan selvfølgelig ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Henning Urup (V):

Uanset hvordan hr. Poul Erik Dyrlund ønsker at vende og dreje det her, er der altså forskel på at være arbejdstager på en virksomhed og at være medejer af en virksomhed, i dette tilfælde slagteriet.

Vibeke Peschardt (RV):

Det er jo blevet en lang eftermiddag, og når man tænker på, at vi havde nøjagtig samme debat for et par år siden, kan det godt undre endnu en gang, at det først nu i løbet af denne debat virkelig er gået op for de partier, der har fremsat forslaget, at vi faktisk i meget lang tid – siden begyndelsen af 1980'erne – har haft en lov om foreningsfrihed.

Som hr. Brian Mikkelsen så rigtigt sagde, fik vi den lov på baggrund af den dom fra Menneskerettighedsdomstolen, der hed British Raildommen. Den var den direkte årsag til, at vi her i Danmark fik en foreningsfrihedslov. Det turde altså være slået fast med syvtommersøm, at vi har foreningsfrihed.

En del af debatten har handlet om, hvorvidt der skal være mulighed for eksklusivaftaler eller ej. Hr. Brian Mikkelsen sagde, at han mente, det var forkert at have eksklusivaftaler, og jeg vil sige, at vi har et blandet forhold til det i mit parti. Vi står bag foreningsfrihedsloven; men grunden til, at vi i sin tid sagde ja til eksklusivaftaler, var, at det er en ansættelsesbetingelse, som en arbejdsgiver kan stille eller lade være med at stille.

Man kan så spørge, hvor han er blevet inspireret til f.eks. at kræve, at de mennesker, han ansætter, skal være medlem af HK eller SiD, eller hvor det nu kan være; det kan vi ikke vide. Men dér, hvor det er sket på baggrund af blokader af virksomheden – og det har vi jo været ude for i nogle tilfælde, hvor man ikke ville indgå overenskomst med bestemte forbund – må vi sige, at hvis blokaden er ulovlig, er det en sag for politiet og sådan set ikke for Folketinget. Det er den vej, man i og for sig må gå, man må benytte de retsmidler, man har.

Vi har altså accepteret, at eksklusivaftaler er bragt ind i det danske arbejdsretlige system, selv om vi ikke altid er begejstrede for den måde, man tvinger arbejdsgiverne på. Vi har gjort det, fordi vi lægger vægt på det, der er blevet talt om flere gange her i dag, nemlig den danske model med en høj organisationsprocent i fagforeninger og – allerbedst – en høj overenskomstdækning. Vi benytter også enhver lejlighed her i Folketinget til at sige, at når arbejdsmarkedets parter er enige om noget, tilslutter vi os det. Men for at kunne virke rigtigt må systemet have legitimitet i form af en høj overenskomstdækning, og det kræver altså, at folk er medlem af de organisationer, der laver de kollektive overenskomster. Det er grundlaget for, at vi i sin tid sagde ja til disse eksklusivaftaler, som vi bestemt ikke altid er begejstrede for; men der er jo ting, som, om jeg så må sige, kitter den danske model sammen, og de aftaler er en af dem.

Vi kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Tom Behnke (FP):

Både af menneskerettighedserklæringen og af dansk lovgivning fremgår det, at det ikke er tilladt at forskelsbehandle på grund af politisk overbevisning; men i sidste samling, hvor vi netop behandlede et forslag om forbud mod forskelsbehandling på grund af politisk overbevisning, stillede jeg ganske mange spørgsmål til ministeren for at få afklaret, hvor grænsen går, og i hvilken udstrækning det alligevel er tilladt at lave forskelsbehandling på grund af politisk overbevisning.

Er det f.eks. tilladt at lave politisk forskelsbehandling, hvis man nægter at være medlem af en socialistisk fagforening? Hvis man ikke ønsker at være medlem af en socialistisk fagforening, må en arbejdsgiver så gerne forskelsbehandle? Ja, sagde ministeren, det må han gerne. Han må ikke forskelsbehandle, hvis det sker på grund af, at man f.eks. er medlem af et bestemt politisk parti; det må han ikke. Men den indirekte socialistiske tvang er altså stadig væk tilladt.

Og det er her, vi i Fremskridtspartiet mener, at regeringen klart tilsidesætter menneskerettighedserklæringen, som nemlig ikke stiller betingelser op for, hvornår man må forskelsbehandle, og hvornår man ikke må. Her er der ingen tvivl: Man må ikke forskelsbehandle, heller ikke i forbindelse med socialistiske foreninger. Men fagforeningstvungen flourer fuldstændig uhæm-